

Sygn. akt: I C 934/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa małoletniej N. S. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego A. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz małoletniej powódki N. S. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego A. S. kwotę 9.500 zł (dziewięć tysięcy pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 czerwca 2014r. do 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz małoletniej powódki N. S. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego A. S. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej, kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,

IV. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 847,37 zł (osiemset czterdzieści siedem złotych trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego oraz kwotę 175 zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem części opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym do tutejszego Sądu dnia 29 sierpnia 2014 r. małoletnia powódka N. S. reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego A. S. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 6.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 3 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto powódka domagała się ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku, któremu uległa 14 kwietnia 2014 roku na przyszłość.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 14 kwietnia 2014 roku odniosła obrażenia w wyniku wypadku komunikacyjnego w postaci złamania obojczyka lewego z przemieszczeniem, silnego bólu brzucha, stłuczenia głowy, otarcia naskórka twarzy, stłuczenia biodra lewego oraz urazu psychicznego. Odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku przyjęła na siebie strona pozwana, która przyznała powódce tytułem zadośćuczynienia łącznie kwotę 1.500,00 zł.

Strona pozwana (...) S. A. w S. odpowiedzi na pozew z dnia 17 listopada 2014 r. (k. 36-40) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu, według norm przepisanych.

Na poparcie swojego stanowiska strona pozwana nadmieniła, że wypłacona przez nią w toku postępowania likwidacyjnego kwota zadośćuczynienia 2.500 zł jest adekwatna do doznanej przez powódkę krzywdy i stanowi odczuwalną wartość oraz rekompensuje jej cierpienia fizyczne i psychiczne przez okres ich trwania.

Pismem z dnia 6 października 2016 roku (k. 228-231) pełnomocnik powódki dokonał rozszerzenia zgłoszonego w pozwie roszczenia domagając się zasądzenia na rzecz powódki od strony pozwanej tytułem zadośćuczynienia kwoty 9.500,00 zł.

Pismem z dnia 2 listopada 2016 roku (k. 238) pozwana podtrzymała stanowisko, że wypłacone zadośćuczynienie jest adekwatne do krzywdy odniesionej przez powódkę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2014 roku w G. na ulicy (...) doszło do zdarzenia, w wyniku którego kierująca samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) na oznakowanym przejściu dla pieszych potrąciła powódkę N. S.. W momencie zdarzenia kierująca pojazdem posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w S., które przyjęło na siebie odpowiedzialność za konsekwencje zaistniałego zdarzenia.

Dochodzenie przeprowadzone przez Komendę Powiatową Policji w N. w związku z przedmiotowym zdarzeniem pod sygn. akt RSD – (...) zostało umorzone postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 roku, zatwierdzonym przez prokuratora, wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że bezpośrednią przyczyną zaistniałego zdarzenia drogowego było wkroczenie małoletniej pieszej N. S. na jezdnię bezpośrednio pod nadjeżdżający pojazd. Kierująca samochodem V. (...) C. S. (1) nie miała wystarczająco dużo czasu, aby wykonać skuteczne manewry obronne pozwalające jej uniknąć potrącenia pieszej.

Dowód:

- okoliczność bezsporna
- pismo Komendy Powiatowej Policji w N. z 2 maja 2014 r., k. 8,
- przesłuchanie małoletniej powódki N. S., k. 174-176;
- dokumenty w aktach szkody nr (...) postanowienie KPP w N. z 10.07.2014 r., k. 78-79.

Po wypadku powódka została przewieziona karetką na Oddział (...) Urazowo – Ortopedycznej Zespołu (...) w N. gdzie zdiagnozowano u niej złamanie obojczyka lewego z przemieszczeniem, stłuczenie głowy, otarcia naskórka twarzy oraz stłuczenie biodra lewego. Powódka była hospitalizowana w szpitalu w N. od 14 kwietnia 2014 roku do 17 kwietnia 2014 roku. W trakcie pobytu w szpitalu wobec powódki zastosowano leczenie farmakologiczne oraz założono jej opatrunek gipsowy D.'a. Powódka przeszła także w szpitalu konsultację chirurgiczną oraz wykonano jej dwukrotnie badanie USG jamy brzusznej. Przy wpisie ze szpitala powódka otrzymała zalecenia noszenia opatrunku gipsowego przez 5 tygodni oraz udania się na kontrolę do Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej w dniu 30 kwietnia 2014 roku, a nadto otrzymała zwolnienie z zajęć szkolnych na 14 dni i z lekcji wychowania fizycznego do końca roku szkolnego.

Następnie powódka zgodnie z zaleceniami w dniu 30 kwietnia 2014 roku zgłosiła się do Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej Zakładu Opieki Zdrowotnej w N., gdzie kontynuowano leczenie złamanego obojczyka do dnia 20 czerwca 2014 roku.

Powódka przed kwietniem 2014 roku nie korzystała ze świadczeń zdrowotnych w postaci leczenia ortopedycznego, neurologicznego i rehabilitacyjnego w zakresie kręgosłupa oraz narządów ruchu. Natomiast od kwietnia 2014 roku do marca 2015 roku poza wizytami w Poradni (...) Urazowo – Ortopedycznej Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. związanymi ze złamanym obojczykiem w dniach 30.04.2014 r., 20.05.2014 r., 20.06.2014 r. nie korzystała ze świadczeń zdrowotnych w zakresie leczenia ortopedycznego neurologicznego i rehabilitacyjnego w związku z zaburzeniami jej układu ruchu.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego z 17.04.2014 r., k. 9-10;
- historia choroby z poradni ortopedycznej, k. 11-13
- kserokopia druku (...) matki powódki, k. 14;
- zestawienie świadczeń zdrowotnych powódki w okresie od 2004 do 2015 r., k. 169-170.

Wypadek z dnia 14 kwietnia 2014 roku był dla powódki traumatycznym przeżyciem i wywołał u niej ostre zaburzenia stresowe, które mogły się utrzymywać w natężonym zakresie przez okres około jednego miesiąca. W chwili wypadku powódka miała skończone 10 lat. W związku z wypadkiem miała także przez okres 2 tygodni problemy z zasypianiem. Wskutek wypadku powódka odczuwała także lęk przed przechodzeniem na pasach i stała się w związku z tym bardziej ostrożna i uważna, lecz lęk ten nie jest na tyle silny, aby paraliżował ją przed samodzielnym przechodzeniem przez przejście dla pieszych. Powódka w związku z doznanymi obrażeniami w okresie wakacyjnym nie mogła w pełni korzystać z czasu wolnego i bawić się.

Dowód:

- przesłuchanie małoletniej powódki N. S., k. 174-176;
- przesłuchanie matki powódki A. S., k. 176-178;
- ustna opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii U. K., k. 179-180;

Przedmiotowy wypadek spowodował u powódki długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%. Po wypadku powódka wymagała szczególnej opieki przez osoby trzecie przez okres 6 tygodni z uwagi na ograniczenia w życiu codziennym w znacznym stopniu spowodowane złamaniem obojczyka i założonym opatrunkiem gipsowym. Związane z wypadkiem obrażenia i urazy ograniczały powódkę w codziennym funkcjonowaniu przez okres około 4 miesięcy.

Przebyty uraz lewego obojczyka nie pozostawił u powódki trwałych następstw klinicznych. Obecnie powódka nie posiada ograniczeń w zakresie funkcjonalnym lewej obręczy barkowej. Jest ona sprawna ruchowo i nie ujawnia dysfunkcji w tym obszarze, a jej stan zdrowia w związku z doznanymi urazami i obrażeniami nie ulegnie pogorszeniu w przyszłości. Powódka nie wymaga także obecnie stosowania wobec niej leków przeciwbólowych i opieki a także czynności rehabilitacyjnych.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego – lekarza specjalisty chirurga ortopedy – traumatologa J. B., k. 190-192;
- opinia biegłego sądowego – lekarza internisty M. M., k. 211-214.

Powódka pismem z dnia 24 kwietnia 2014 r. dokonała zgłoszenia szkody stronie pozwanej, która wszczęła postępowanie likwidacyjne o nr (...). W zgłoszeniu szkody powódka domagała się kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W toku postępowania likwidacyjnego została wydana zaoczna opinia lekarska przez lekarza specjalistę ortopedę i traumatologa C. S. (2) w dniu 29 maja 2015 roku. W opinii tej lekarz stwierdził u powódki 1% trwałe uszczerbek na zdrowiu spowodowany złamaniem obręczy barkowej kończyny górnej lewej. Ponadto lekarz ten stwierdził, że powódka wskutek wypadku wymagała opieki przez 3 godziny dziennie przez okres 6 tygodni.

Pismem z dnia 2 czerwca 2014 roku strona pozwana przyznała powódce zadośćuczynienie w kwocie 1.500,00 zł. Następnie decyzją z dnia 10 czerwca 2014 roku strona pozwana przyznała powódce kwotę 150,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Dnia 18 czerwca 2014 roku powódka wystosowała wobec strony pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 28.350,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W dniu 21 lipca 2014 roku lekarz ortopeda Z. W. wykonał w toku postępowania likwidacyjnego badanie lekarskie powódki stwierdzając w jego trakcie 4% trwałe uszczerbek na zdrowiu powódki z uwagi na deformację lewego obojczyka i deficyt ruchomości w lewym barku.

Decyzją z dnia 29 lipca 2014 roku strona pozwana poinformowała pozwaną, że przyznała jej dopłatę do bezspornego zadośćuczynienia w kwocie 1.000,00 zł.

Pismem z dnia 8 października 2014 roku strona powodowa poinformowała powódkę, że przyznane powódce dotychczas zadośćuczynienie w kwocie 2.500,00 zł jest stanowiskiem ostatecznym strony pozwanej.

Dowód:

- zgłoszenie szkody z 24.04.2014 r., k. 17-20;
- pismo strony pozwanej z 08.05.2014 r. dotyczące potwierdzenia zarejestrowania szkody, k. 21;
- pismo strony pozwanej z 02.06.2014 r., k. 22;
- pismo strony pozwanej z 11.06.2014 r., k. 23;
- dokumenty w aktach szkody nr OP20/1460/14, k. 49-149;
- wezwanie do zapłaty z 18.06.2014 r., k. 26-28;

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo N. S. zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony postępowania, w tym dokumentacji medycznej powódki i dokumentach znajdujących się w aktach szkody, których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Do ustalenia stanu faktycznego, szczególnie w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych powódki posłużył dowód z przesłuchania stron ograniczony do osoby powódki i jej przedstawiciela ustawowego. Należy mieć bowiem na względzie to, że tego typu dolegliwości jako odczuwane indywidualnie przez każdego człowieka można było ustalić jedynie w drodze przesłuchania poszkodowanej. Dodatkowo w tym zakresie Sąd przeprowadził dowód z ustnej opinii biegłego psychologa U. K. obecnej przy przesłuchaniu małoletniej powódki, na podstawie której Sąd ustalił wpływ przedmiotowego zdarzenia na sferę psychiczną powódki i przebieg jej reakcji na omawiane zdarzenie.

W toku postępowania Sąd posiłkował się także dowodem z opinii biegłych sądowych: lekarza specjalisty z zakresu (...), lekarza internisty M. M., na podstawie których Sąd ustalił doznane przez powódkę obrażenia wskutek zdarzenia z 14 kwietnia 2015 roku oraz ich wpływ na stan zdrowia powódki, a także rokowania co do jej stanu zdrowia na przyszłość oraz konieczność sprawowania nad nią opieki przez osoby trzecie. W ocenie Sądu przedmiotowe opinie zostały sporządzone w sposób fachowy oraz w zgodzie ze zleceniem. Co więcej, biegli sporządzający opinie posiadali wszelkie niezbędne kwalifikacje i specjalizację z zakresu przedmiotu opinii poparte stosownym doświadczeniem zawodowym. Z tych względów Sąd uznał te opinie za wartościowy materiał dowodowy i oparł na ich treści ustalenia faktyczne.

W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę również na to, że stan faktyczny w sprawie miał charakter bezsporny co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego, w wyniku którego powódka odniosła obrażenia. Niekwestionowany charakter miały także okoliczności dotyczące przeprowadzonego przez stronę pozwaną postępowania likwidacyjnego szkody nr (...), poczynionych w trakcie tego postępowania ustaleń i wypłaconej dotychczas kwoty zadośćuczynienia w kwocie 2.500,00 zł.

W przedmiotowej sprawie małoletnia powódka N. S. domagała się początkowo zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 6.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Roszczenie to następnie zmodyfikowała w trybie art. 193 § 1 k.p.c. domagając się od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 9.500,00 zł.

Strona pozwana odmawiając zasadności roszczenia powódki wskazywała, że doznane przez powódkę obrażenia nie miały niewielki charakter i utrudniały jej funkcjonowanie w okresie pierwszych 4 miesięcy co nie stanowi trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Przechodząc do uzasadnienia prawnego, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. odpowiada za skutki wypadku, któremu uległa powódka w dniu 29 września 2015 roku na podstawie art. 822 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c., 444 § 1 k.c., 445 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostaje, że zdarzenie z dnia 14 kwietnia 2014 roku pozostaje w związku z ruchem pojazdu posiadającego ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, a szkoda jaką poniosła powódka powstała w wyniku ruchu pojazdu ubezpieczonego u strony pozwanej, co także stanowiło bezsporną okoliczność.

Przepis art. 444 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów. Wstrząs psychiczny doznany w skutek określonego zdarzenia może być źródłem rozstroju zdrowia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1969 r., II CR 114/69, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 lipca 2003 r., I Ca 396/03).

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki. W szczególności będą to koszty leczenia. Dodatkowo zauważyć należy, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna.

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy w tym charakter doznanych przez powódkę obrażeń w postaci: złamania obojczyka lewego z przemieszczeniem, stłuczenia głowy, otarcia naskórka twarzy oraz stłuczenia biodra lewego. Sąd miał przy tym na uwadze fakt, że przedmiotowy wypadek spowodował u powódki silne dolegliwości bólowe, zwłaszcza po samym zdarzeniu, jak również dyskomfort i uraz natury psychicznej związany z pobytem w szpitalu od 14 do 17 kwietnia 2014 roku, noszeniem opatrunku gipsowego przez okres 6 tygodni oraz trudności w samodzielnym i codziennym funkcjonowaniu przez okres około 4 miesięcy. Powódka także wskutek wypadku, na skutek silnego zespołu stresowego miała problemy ze snem przez okres dwóch tygodni, a także w okresie wakacyjnym nie mogła w pełni korzystać z czasu wolnego od szkoły i spędzać go aktywnie. Nie bez znaczenia jest także fakt, ustalony na podstawie opinii biegłego ortopedy, że powódka w skutek omawianego zdarzenia z 14 kwietnia 2014 roku doznała 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego złamaniem z przemieszczeniem lewego obojczyka.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, co z resztą nie było przez stronę pozwaną kwestionowane, opisane wyżej okoliczności pozostają bezsprzecznie w związku przyczynowo – skutkowym z wypadkiem z dnia 14 października 2014 roku jako jego naturalne następstwo, gdyż oczywistym jest, że wskutek uderzenia powódki przez pojazd mechaniczny jej ciało zostało poddane silnemu oddziaływaniu energii kinetycznej wówczas wyzwolonej, która spowodowała doznane przez nią obrażenia. Bez znaczenia jest przy tym, że kierująca w dniu 14 kwietnia 2014 roku pojazdem ubezpieczonym przez stronę pozwaną, który uderzył w powódkę nie została ukarana z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, albowiem strona pozwana, jako podmiot profesjonalny, w niniejszej sprawie nie podnosiła żadnych zarzutów mających na celu uwolnienie jej od odpowiedzialności za skutki przedmiotowego wypadku tudzież mających wskazywać na przyczynienie się powódki do powstania szkody. Brak było natomiast jakichkolwiek podstaw do badania pod tym kątem sprawy przez Sąd z urzędu.

Mając powołane powyżej okoliczności i zaprezentowaną argumentację na uwadze Sąd uznał, że roszczenie powódki w zakresie żądanego zadośćuczynienia w wysokości 9.500,00 zł jest uzasadnione i uwzględnił roszczenie powódki w tym zakresie. W ocenie Sądu roszczenie powódki nie było wygórowane także przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconej powódce tytułem zadośćuczynienia przez stronę pozwaną kwoty 2.500,00 zł, albowiem łącznie powódka za doznany 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu otrzymała 12.000,00 zł. W ocenie Sądu taka wartość zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu młodego wieku powódki, która w chwili wypadku miała zaledwie 10 lat i silnych przeżyć emocjonalnych oraz psychicznych z tym związanych, a także wreszcie ustalonego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, stanowi dopiero ekonomicznie odczuwalną wartość pozwalającą powódce na skompensowanie doznanej przez nią krzywdy i cierpień na skutek wypadku.

Na oddalenie zasługiwało z kolei żądanie powódki w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z 14 kwietnia 2014 roku na przyszłość znajdujące podstawę w przepisie art. 189 k.p.c. Jak bowiem wynika z ustaleń w sprawie poczynionych na podstawie opinii biegłego internisty, proces leczenia obrażeń powódki odniesionych na skutek przedmiotowego wypadku został zakończony a powódka odzyskała pełną sprawność. Co więcej, stan zdrowia powódki w związku z doznanymi obrażeniami w omawianym zdarzeniu nie ulegnie pogorszeniu.

O odsetkach od zasądzonej kwoty za okres od 3 czerwca 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 2 zd. 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2016 roku, czyli do czasu wejścia życie ustawy z 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1830), powoływanej dalej jako „ustawa zmieniająca”.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 481 § 2 zd. 1 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Ponadto Sąd miał na uwadze regulację art. 14 ust 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia 9.500,00 zł, zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 3 czerwca 2014 roku, tj. niewątpliwie po upływie trzydziestodniowego terminu od zgłoszenia szkody oraz sprecyzowaniu roszczenia w zakresie jego wysokości, a także po dostarczeniu stronie pozwanej przez powódkę wszystkich niezbędnych dokumentów umożliwiających zajęcie jej stanowiska, które zresztą strona pozwana wyraziła w decyzji z 2 czerwca 2014 roku.

Ustawa zmieniająca wprowadziła zmiany, m.in. w zakresie przepisu art. 481 k.c. Zmieniony został przede wszystkim § 2 art. 481 k.c. wprowadzający, tzw. „odsetki ustawowe za opóźnienie”, w myśl którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego (wynoszącej 1,5%) i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Po myśli art. 481 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Jednocześnie ustawodawca w art. 56 ustawy zmieniającej przesądził, że do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

W myśl art. 57 ustawy zmieniającej, ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Z tych względów Sąd zasądza dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty był związany aktualnie obowiązującą treścią przepisu art. 481 § 2¹ k.c. i zasądził za ten okres odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach postępowania w pkt III wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu, albowiem powódka uległa w bardzo nieznaczącej części, wyłącznie w zakresie roszczenia

dotyczącego ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z 14 kwietnia 2014 roku na przyszłość. W konsekwencji Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki całość poniesionych przez nią kosztów tj. kwotę 300,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów opłaty sądowej od pozwu, kwotę 17,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów opłaty skarbowej za złożenie do sprawy dokumentu pełnomocnictwa oraz kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t., ze zm.).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w pkt IV wyroku uzasadnia przepis art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dz.U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 130² § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 powołanej ustawy o kosztach sądowych kosztami sądowymi, który strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Wobec powyższego, Sąd stosując przyjętą zasadę rozliczenia kosztów procesu wynikającą z art. 100 zd. 2 k.p.c. nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 847,37 zł tytułem pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłych powołanych w sprawie oraz w zw. z regulacją art. 130² § 2 k.p.c. nakazał ściągnąć od strony pozwanej nadto kwotę 175,00 zł tytułem części opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa ponad pierwotną kwotę 6.000,00 zł (5% z 3.500,00 zł), której powódka nie musiała uiścić.